

Carl Petersen: Som bilag til betænkningen er optrykt en henvendelse fra Danske Konsummælkmejeriers Fællesrepræsentation. Denne henvendelse har en deputation forelagt for udvalget, særlig ud fra ønsket om, at denne organisation blev repræsenteret i det udvalg, der skal være rådgivende for ministeren. Mejeriforeningernes Fællesorganisation har ikke ment, at der var nogen virkelig begrundelse for at støtte denne henvendelse og udvide det pågældende udvalg med en repræsentant for konsummælkmejerierne, da det er organisationens opfattelse, at landbrugsorganisationerne alene skal have æren og ansvaret for de råd, der gives ministeren. Efter en drøftelse med ministeren var der enighed om, at det kun kunne være af interesse for konsummælkmejerierne at have hånd i hanke med tilrettelæggelsen af de spørgsmål, der vedrører den praktiske gennemførelse af loven, og ministeren har derfor efter henstilling fra folketingsudvalget indvilliget i at forhandle med deres organisation om disse spørgsmål.

Det fremgik jo klart af indlæggene ved første behandling, at det for så vidt var en fælles opfattelse hos alle ordførerne, at det havde været heldigt, hvis landbruget selv havde kunnet ordne dette spørgsmål uden om lovgivningen, men jeg tror, det fremgik lige så klart, at der var ingen, der rigtig troede på, at det kunne lade sig gøre. I udvalget blev diskussionen om dette spørgsmål ført videre, også i samråd med ministeren, uden at det vist kan siges, at nogen kom spørgsmålets løsning ret meget nærmere, men jeg går ud fra, at det alligevel er denne diskussion, der har givet venstre inspiration til de ændringsforslag, som er stillet under nr. 1, 3 og 5.

Ændringsforslagene kan vel kortest karakteriseres således, at det efter dem skal være landbruget, der alene bestemmer produktionsprisen, og så skulle landbrugsministeren bare sige god for denne pris og dermed påtage sig det politiske ansvar, ligegyldigt hvor horrible kravene blev; hvis han ikke gjorde det, ville han blive udråbt som landbrugets fjende nr. 1.

Jeg har selvfølgelig ikke overset, at monopoltilsynet er nævnt i denne forbindelse. Det står klart og tydeligt, at ministeren er ansvarlig over for monopolloven. Nu ved jo alle, at der er ingen, der kender

noget reelt til, hvad produktionsprisen for smør er, og da det er det, monopoltilsynet skal tage stilling til, må det vist forudses, at det ville være et stykke tid, før der kunne afsiges nogen kendelse i en sådan sag, hvilket vil sige, at der er ingen grænser for, hvad man ønsker at landbrugsministeren skulle tage ansvaret for. Selv om jeg indrømmer, at landbruget gennem ændringsforslagene ville få udvidet sin indflydelse, er det jo ikke det, der menes, når det diskuteres, at landbruget selv burde ordne disse ting. Ved at vedtage de nævnte ændringsforslag ville man jo blot sige til landbruget: nu kan I godt kræve ind; det er landbrugsministeren, der får ansvaret. Han får ansvaret for fordyrelsen, og han får ansvaret for de følgende stigninger i omkostningerne, og så kan man senere skælde ham ud, fordi omkostningerne stiger.

Vi vil stemme imod venstres ændringsforslag, dels fordi de går videre end det, den højtærede minister er enig med det samlede udvalg om, og dels fordi tiden har været for knap til at få undersøgt og beregnet ændringsforslagenes virkninger. Men nu ved man jo aldrig, om ikke spørgsmålet kan blive mere aktuelt senere, og det kan derfor måske have nogen interesse at få at vide, om det er venstres tanke med disse ændringsforslag, hvorefter monopolrådet ville komme til at bestemme produktionsprisen pr. kilo smør, at denne produktionspris skulle lægges til grund også i tilfælde, hvor eksportprisen betinger en højere pris på hjemmemarkedet end den produktionspris, der er godkendt af monopolrådet. Jeg synes, det kunne være meget interessant at få dette at vide, for selv om der ikke kom andet ud af disse ændringsforslag, havde man dog så fået klar besked om venstres standpunkt, og det kunne jo dog være, at det kunne bidrage til at lette fremtidige forhandlinger, hvis man vidste, hvorledes venstre så på spørgsmålet faste priser på hjemmemarkedet. Da hele udvalget er enig om ændringsforslag nr. 6, der går ud på at gøre loven tidsbegrænset — den skal udløbe den 30. juni 1961 — synes jeg, det kunne være værdifuldt at kende venstres stilling. Jeg vil derfor bede venstres ordfører gøre et par bemærkninger om venstres tanker i så henseende.

Ændringsforslagene nr. 2 og 4 er af rent